

som den er bleven kaldt; men jeg vil dog nu benytte Leiligheden til at udtale mig lidt udførligere. Jeg forstod godt nok ved 2den Behandling, at den Endring, Flertallet havde stillet til denne Paragraf, og som gik ud paa, at Soldaten skulde være pligtig at hilse ogsaa den civilklædte Overmand, naar han kjendte ham, kun tilsigtede at slaa det Bestaaende fast, men jeg ønskede meget et lille Fremskridt ogsaa paa dette Punkt, og jeg stemte derfor mod Endringen. Men jeg vil kalde tilbage i Erindringen, at jeg allerede dengang sagde, at selv om jeg skulde blive overstemt, vilde jeg selvfølgelig alligevel stemme for Loven, da jeg maatte anse den for at være et meget stort Fremskridt fra det Bestaaende. Jeg havde den Tanke, at, hvis Endringsforslaget skulde blive forkastet eller blive vedtaget, men med et temmelig stort Mindretal imod sig, kunde det dog maaske være, at Regeringen og Høire enten vilde salde tilsiø overfor disse Ønsker, eller dog ialtfald være villig til en Indrømmelse, en Smøbekommen. Forslaget blev vedtaget, men der var et temmelig stort Mindretal imod det, og jeg har derfor mellem 2den og 3die Behandling gjort mig Umage for at vinde Stemning for en Tanke, en Mægling, der skulde gaa ud paa, at Soldaten kun skulde være pligtig at hilse den civilklædte Foresatte; men jeg stod saa temmelig ene med denne Tanke, og jeg kunde indse, at det ingen Nytte var til at stille noget Forslag op i denne Retning. Jeg er derfor nu gaaet med Flertallet. Jeg vil ingenlunde være med til at lade denne Lov strande paa dette Punkt, og der er jo da ogsaa kommet en lille Lempelse nu til tredje Behandling, idet en Soldat, der forser sig i denne Retning første Gang, kun kan straffes med Trettesættelse. Min Stilling er jo anderledes her end det er ved Mindretals. Det er ved Mindretal stiller sig saaledes, at, hvis det ikke kan faae simpelt Fængsel paa Vand og Brød strøget som arbitrær Straf, hvis det ikke kan faae Hilsparagrafen vedtagen, som den laa for i det oprindelige Forslag, hvis det ikke kan faae Lov til at nøies med Høiestrafpen i Krigstid og tilsiø i Krigsskibe paa Tøgt, saa vil det være imod Loven. Jeg kan ingenlunde være enig i denne Betragtning. Der er saa lidt sagt: Alt eller Intet, — Stillingen er næsten saadan. Selv om § 121 bliver vedtagen, som den nu ligger for fra 2den Behandling, har jeg slet ingen Betænkelse, ikke den allermindste. Der er blevet talt, som om det Forslag, der laa for i 1877, og som Folkethingets Flertal og den daværende Krigsminister Haffner lynies at kunne blive enige om, var et langt anderledes friskindt og godt Forslag end det, her ligger for. Men det kommer mig for, at flere Medlemmer her ere i en stor Vilbøjelse. Hvad var det, Flertallet i Folkethinget dengang vilde gaa ind paa? Det var Vand- og Brødstraffen fuldt ud,

baade simpel og streng, som arbitrær Straf; det var Hilsparagrafen, som den er vedtagen ved 2den Behandling. I Parenthes skal jeg bemærke, at jeg i et af Kjøbenhavns Dagblade har set den Baaftand, at det Haffnerste Forslag vilde kun Gennemgaa for Uniformen. Dette er jo, som vi Alle vide, en Misforstaaelse. General Haffner satte jo en ganske overordentlig Pris paa, ja opstillede det som Noget, han absolut maatte holde paa, at Soldater ogsaa skulde hilse civilklædte Overmænd. Det var dernæst Bindestraffen i Krigstid og i Leirsamlingen. Men Bindestraffen kan være ganske overordentlig streng. Soldaten kan blive surret saaledes fast, at det gjør meget ondt, og han kan ogsaa komme til at staa i Kulde. Dernæst var der den uheldige Paragraf om Efter-tjeneste. Jeg siger, at det er en meget stor Binde, at vi kunne komme bort fra den, og det undrer mig, at ikke det er ved Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) vil lægge mere Vægt paa det Fremskridt, der nu vindes paa dette Punkt. En meget stikkelig Karle kan let komme til at forse sig saaledes, at han kommer 5 Dage i Bagtarrest, men saa skulde han ligge 5 Dage til Eftertjeneste; han faaves derhjemme, han spottes derhjemme, det er en meget streng Straf. Dernæst skulle de daarlige Karle blive ved Afdelingen helt ud, men isølge de foreliggende Lovforslag kunde de affindres fra Afdelingen. Mon vi dog ikke skulle lægge stor Vægt derpaa alle vi, der have Sønner eller nære Slægtninge, der skulle være Soldater, at de nu kunne blive fri for at være Side- og Stuekammerater med saadanne daarlige Karle? Det er ved Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds gik ud fra, at det var kun en Binde for Militarismen, for de militære Befalingsmænd, men det er ganske vist ogsaa Noget, vi Andre skulle sætte en overordentlig stor Pris paa. Disse forskellige Ting, jeg her har nævnt, vilde Folkethingets Flertal dengang gaa ind paa, og skulde det være saa ganske overordentlig beiligt fremfor det, der her ligger for? Naar vi kunne faae § 32 indrettet paa den Maade, der er Udset til, og kunne blive fri for den pinlige Bindestraf, hvad den let kan blive, i Krigstid og i Leirsamlingen, mon vi saa ikke nok kunne gaa ind paa Høiestrafpen? Jeg vil opholde mig et Øieblik ved Høiestrafpen. Det er ved Medlem, der sidst talte, gik ud fra forrige Gang og ogsaa nu, at som almindelig Regel vilde Folkene komme til at staa ude under aaben Himmel, og han lignede Straffen ved Gabestøcken eller Blokken; men det er jo en Misforstaaelse. Der staar jo udtrykkelig i Lovforslaget, at, hvor Bagtarrester foresindes, benyttes disse; det er et udtrykkeligt Lovbud, og Bagtarrester foresindes i alle Garnisonsbyer, saa hvis det skulde træffe, at Straffen blev anvendt under aaben Himmel, kunde det kun ske ved enkelte Leiligheder, i Krigstid og tilsiø, men i Fredstid skal Straffen absolut ud-